

Několik dalších slov k válce mezi Izraelem a Hamásem

Válka, kterou rozpoutal 7. října 2023 stát Hamásu v pásnu Gazy proti izraelskému civilnímu obyvatelstvu a která již od jeho útoku zahrnuje bezpočet zvěstev bezprecedentní krutosti, vyvolává několik otázek. Pod záminkou „princiálního“ odsouzení každé války mezi buržoazními státy je nelze ignorovat. Proto bychom v návaznosti na naše předchozí postoje v této věci¹ doplnili několik bodů:

1. Tuto válku si obyvatelstvo ani jedné ze stran nepřálo. Násilí Hamásu proti obyčejným lidem, z nichž někteří se podíleli na humanitární podpoře obyvatel Pásma Gazy vězněných izraelským státem a další se sešli na hudebním festivalu, mělo za cíl vrazit ještě hlubší klín mezi obě populace, které jsou oběťmi konfrontace mezi dvěma stranami konfliktu, státem Hamásu v Pásmu Gazy a izraelským státem. Tato odporná akce je v souladu s islamistickým světonázorem, který považuje každého Žida za nepřítele a každého Izraelce za okupanta země, která je podle jejich stanoviska vyhrazena „muslimskému národu“. Fakt, že unesené civilisty označují islamisté za „válečné zajatce“, ukazuje, že jsou skutečně využíváni jako lidské štíty a předměty špinavého obchodu. Jako reakční náboženská organizace si Hamás nepřaje osvobození Palestinců a je připraven bez jakýchkoli skrupulí² obětovat jejich životy, aby v celém regionu zavedl teokratický režim podle vzoru svého státu, který vytvořil v Pásmu Gazy převratem proti Fatahu.³ Je to stát, v němž jsou individuální svobody, ať sexuální, náboženská svoboda, nebo svoboda pohybu a kulturní a politické svobody, systematicky pošlapávány. Je to stát založený na výpalném, na obchodu a dotacích od regionálních kapitalistů, jakož i na zpronevěře finanční podpory poskytované Palestincům v Pásmu Gazy ze strany vyspělých kapitalistických zemí.⁴ Na 80 procent obyvatel Gazy žije ze skromných almužen, které Hamás rozděljuje výměnou za podřízení se jeho systému výběru daní. Tato reakční a fašistická organizace nemá žádnou legitimitu jako představitelka palestinského odporu proti segregaci a kolonizaci, za

1 Viz seznam textů na konci tohoto bulletinu.

2 Podle představitele politického křídla Hamásu Ismáíla Haníji: „*Krev žen, dětí a starých lidí (...) jsme ti, kdo tuto krev potřebují, protože v nás probouzí revolučního ducha.*“ <https://www.memri.org/reports/hamas-leader-ismail-haniyeh-we-need-blood-women-children-and-elderly-gaza-%E2%80%93-so-it-awakens>

3 Viz [https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Gaza_\(2007\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Gaza_(2007)).

4 V roce 2022 obdržela Palestina 550 milionů dolarů mezinárodní pomoci (<https://fts.unocha.org/countries/171/flows/2022>), rozpočet Pásma Gazy je něco málo přes tři miliardy dolarů (průměr za roky 2012 až 2022; <https://apnews.com/article/business-middle-east-israel-foreign-aid-gaza-strip-611b2b90c3a211f21185d59f4fac6a90>), oficiální rozpočet Hamásu je 300 milionů dolarů (<https://www.reuters.com/world/middle-east/hamas-cash-to-crypto-global-finance-maze-israels-sights-2023-10-16/>)

kteřou je odpovědný izraelský stát. Naopak, svým režimem přidal Hamás Palestincům značnou dávku útlaku navíc.

2. Izrael se na podlý útok Hamásu rozhodl odpovědět válkou proti Palestincům v Pásmu Gazy. Tato volba, a je to skutečně volba, je diktována snahou postavit mezi obě populace nové bariéry. Snaha učinit z každého Palestince potenciálního nepřítele slouží k obnovení izraelské národní jednoty, která je silně otřesena vážnou politickou krizí, kterou země prožívá již několik let a která vyvrcholila rozsáhlým demokratickým hnutím proti ovládnutí nejvyššího soudu výkonnou mocí. Dnes se toto hnutí svými veřejnými vyjádřeními rozhodlo pro bezpodmínečnou podporu vojenské operace proti městu Gaza prostřednictvím leteckého a námořního bombardování, které ničí celé městské čtvrti, což má za následek především smrt a zranění mnoha civilistů. Neměli bychom zapomínat ani na to, že podle prvních odhadů Mezinárodní organizace práce „v Gaze zaniklo nejméně 61 procent pracovních míst, což odpovídá 182 tisícům pracovních míst. Konflikt v Gaze má rovněž dopad na Západní břeh Jordánu, kde podle prvotních odhadů zaniklo téměř 24 procent pracovních míst, tedy 208 tisíc. Celkem (v Gaze a na Západním břehu) do 31. října 2023 zaniklo přibližně 390 tisíc pracovních míst. Pokud se vojenské operace v Gaze zintenzivní, čísla ještě porostou.“⁵

3. Vysvětlení generálního štábu izraelské armády odkazuje na potřebu ušetřit životy izraelských vojáků. Není pochyb o tom, že demolice města invazi usnadňuje. Je logické, že výhradně pozemní operace by si mezi invazní armádou vyžádala více ztrát, a pravděpodobně méně mezi civilisty Gazy. Údajná vojenská racionalita však nedokáže zastřít politickou vůli ještě více rozdělit palestinské a izraelské obyvatelstvo. Tuto touhu doprovází státní kampaň, která vykresluje všechny Palestince jako „legitimní vojenské cíle“ nebo nevyhnutelné vedlejší škody. Tato politika Palestince dehumanizuje, aby proti nim Izrael mohl použít jakákoli opatření, bez ohledu na to, jak barbarská. Zároveň v Izraeli a na Západním břehu narůstají počty lynčování a pokusů o vraždy arabských civilistů, zejména ze strany ozbrojených osadníků, fašistické přední linie telavivské exekutivy. Logikou každé kapitalistické války je definovat nepřítele na základě jeho pasu, etnického, náboženského či jazykového původu atd. Navzdory tomu, co můžeme tu a tam číst a slyšet, izraelský stát tato válka posílila, a to i přes polemiky, které si mezi sebou pohazuje vláda Benjamina Netanjahua a její loajální opozice. Tento výsledek je výhodný i pro Hamás, který může Izrael prezentovat jako jednotný blok nepřátelský všem Palestincům. Vojenská strategie zvolená Tel Avivem, stejně jako protipalestinské ozbrojené akce izraelských osadníků na Západním břehu, Hamás, který se žíví hlubokým rozhořčením obyvatel Gazy, vystavených nevybíravému bombardování a zabíjení, posilují.

4. Během války je palestinský odpor na své nejnižší úrovni. Politický únos se Hamásu povedl. V myslích Palestinců, kteří chtějí pokračovat ve spravedlivém boji proti kolonialismu a segregaci, se ztotožnění odboje s reakční skupinou založenou výhradně na víře posílilo. Militantní palestinský odpor proti izraelským jednotkám a osadníkům je zcela oprávněný a jako takový si zaslouží kritickou

5 Viz https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---arabstates/---ro-beirut/documents/publication/wcms_901136.pdf .

podporu revolucionářů. Tento odboj se tak musí již dlouho potýkat se třemi hlavními nepřáteli, první, Izrael, je zřejmý, další dva jsou vnitřní nepřátelé, Hamás a správa Organizace pro osvobození Palestiny, přeborník v korupci a parazitismu. S přeměnou masového ozbrojeného boje proti okupační armádě ve více či méně zjevný a netajený antisemitismus začal odpor ztrácet svou politickou sílu. Cestu tímto směrem, cestu násilných akcí proti nebojujícím Izraelcům, otevřela skupina Černé září,⁶ odnož Fatahu, když v září 1972 zajala jako rukojmí izraelské sportovce. Její velká politická porážka se shodovala s podpisem dohod z Camp Davidu v září 1978.⁷ Ony dohody připravily půdu pro „dvoustátní řešení“. Toto údajné řešení „palestinské otázky“ by Palestince jednou provždy odsunulo a zapečetilo v jakýchsi bantustánech⁸ (uvnitř hranic Gazy a Západního břehu) kontrolovaných Organizací pro osvobození Palestiny s Hamásem jako celkem nebo jen s jeho částí, nebo bez něj (někteří z jeho vůdců tomu nebylo nepřátelští). Zároveň by tento scénář vzal půdu pod nohama jakýmkoli vyhlídkám na politické sjednocení proletářů na obou stranách proti jejich buržoaziím. Takto vytvořená nová verze palestinského státu by byla kopií toho, co již existovalo v Gaze a na Západním břehu Jordánu... Dnes myšlenku dvou států, formalizovanou dohodami z Osla v letech 1993 a 1995,⁹ podporuje řada arabských států, Turecko, Rusko, Čína a Írán, stejně jako všechny západní země. Návrh buržoazně demokratického sekulárního státu, v němž by žili Palestinci a Izraelci společně a měli by stejná práva, již naopak není na pořadu dne, frakce, které ho bránily, se staly marginálními. Byly však doby, kdy organizace jako Demokratická fronta pro osvobození Palestiny, vlivná marxisticko-leninská organizace náchylná k maoismu a začleněná do Organizace pro osvobození Palestiny, prosazovala při svém vzniku v roce 1968 vytvoření „*demokratické lidové Palestiny, v níž by žili Arabové a Židé společně, bez diskriminace, ve státu bez třídního a národnostního útlaku*“.¹⁰ Dnes se revolucionáři mohou této starosvětské politiky držet jen stěží. Jedinou naší perspektivou zůstává perspektiva politického sjednocení vyvlastněných, odcizených onoho regionu proti všem státům, jak existujícím, tak formujícím se, s vyhlídkou proletářské revoluce. Pokud by se onen projekt jednoho státu uskutečnil, ustavil by pro politické sjednocení proletariátu onoho regionu objektivně příznivější základnu. Věci se však ubíraly jinou cestou, a kroky palestinského odboje, které k ní směřovaly, jsme mohli vidět již od konce šedesátých let.

5. Co lze za současných okolností dělat? Předně je třeba pochopit, a to se všemi důsledky, které z toho vyplývají, že tato válka není v zájmu proletářů na žádné straně konfliktu. Proto je prvořadým úkolem bojovat proti bombardování z obou stran. Izraelské rakety jsou samozřejmě tisíckrát účinnější než primitivní rakety Hamásu nebo Hizballáhu. Oboje však míří na civilisty. Bombardování proto musí skončit. Neozbrojenému obyvatelstvu je třeba dovolit opustit bojiště, a to za naprosto jiných podmínek než nyní. Nevládní organizace musí mít možnost dopravit do pásma

6 Viz [https://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Cern%C3%A9_z%C3%A1r%C5%99%C3%AD_\(skupina\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Cern%C3%A9_z%C3%A1r%C5%99%C3%AD_(skupina)).

7 Viz https://cs.wikipedia.org/wiki/Dohody_z_Camp_Davidu.

8 Viz <https://cs.wikipedia.org/wiki/Bantustan>.

9 Viz https://cs.wikipedia.org/wiki/Dohody_z_Osla.

10 Viz https://en.wikipedia.org/wiki/Democratic_Front_for_the_Liberation_of_Palestine.

Gazy tisíce kamionů s pomocí, to je v této fázi naprosté minimum. Co nejrychleji je třeba zřít uprchlické tábory vybavené veškerou potřebnou infrastrukturou a svěřené pod výhradní kontrolu nevládních organizací. Nemocnice musejí být schopny normálního provozu a musejí mít k dispozici nezbytnou vodu, elektřinu, pohonné hmoty. A konečně, a to je velmi důležité, musí být naplno otevřený přechod Rafáh do Egypta, aby mohli Palestinci, kteří si to přejí, opustit Gazu. Svým odmítáním otevřít přechod prchajícím Palestincům se stává káhirský režim spolu s izraelským spoluvíníkem věznění Gazanů. Jakmile budou tyto základní životně důležité požadavky splněny, k čemuž je velmi daleko, ať si válčící strany vyřídí své účty podle svého uvážení. V cestě stojí tomuto plánu na okamžitou obranu civilního obyvatelstva Hamás, který vzal, se zbraní v ruce, všechny Palestince v Gaze za svá rukojmí a používá je jako živé štíty, úplně stejně jako Izraelce a přistěhovalecké pracující unesené 7. října. Proti onomu plánu se staví též Izrael, který se rozhodl udeřit co nejsilněji, přičemž jisté složky jeho vlády sázejí na to, že Palestinci vystavení mimořádně krutému obléhání proti Hamásu povstanou. V každém případě a nezávisle na taktických cílech, jimiž se liší ta či ona jeho vládní nebo opoziční frakce, je však izraelský stát odhodlán nechat *všechny* Palestince zaplatit vysokou cenu. Mezi nepřátele Palestinců a Izraelců pak musíme zahrnout rovněž propalestinskou „levici“ vyspělých kapitalistických zemí. Zatímco pacifisté vyzývají k míru hned teď, a zapomínají, že krev prolitou na obou stranách nelze smýt bezpodmínečnou společnou vůlí, propalestinští aktivisté se stále více přiklánějí k nepokrytému antisemitismu, když označují pogrom ze 7. října za akt odporu, i když někteří z nich dodávají, že operace byla potřísněna „válečnými zločiny“. Tímto způsobem, a to i s oním dodávaným falešně humánním „drobným rozdílem“, pomáhají zakrýt skutečnost, že Hamás považuje každého Žida za nepřítele, kterého je třeba vyhnat z Palestiny nebo v nejlepším případě snížit jeho status na úroveň současného postavení Palestinců. Revolucionářům proto nezbyvá, dnes především, nic jiného než zdůrazňovat, že jedinou realistickou perspektivou, která představuje zájmy proletářů tohoto regionu, je třídní válka proti všem státům, které v oblasti existují.

Brusel, Paříž, Praha, 8. listopadu 2023

K přečtení doporučujeme naše předchozí texty k Palestině:

Masakry v Izraeli a Gaze urychlují běh směrem ke globálnímu ozbrojenému konfliktu. Zastavit ho může jen třídní válka; Bulletin číslo 26, říjen 2023¹¹

Izraelská invaze do Gazy: nové dějství volebního boje, který šťve do války; Letter číslo 29, březen 2009¹²

Poslední novinky z Palestiny; Letter číslo 8, březen 2003¹³

Palestina: dva státy proti proletariátu; Letter číslo 5, listopad 2002¹⁴

11 Česky viz <http://mouvement-communiste.com/documents/MC/Leaflets/BLT2310CZvF.pdf>.

12 Anglicky viz <https://mouvement-communiste.com/documents/MC/Letters/LTMC0929EN.pdf>.

13 Francouzsky viz <https://mouvement-communiste.com/documents/MC/Letters/LTMC0308.pdf>.

14 Česky viz http://mouvement-communiste.com/documents/MC/Letters/LTMCO205v_cz_final.pdf.